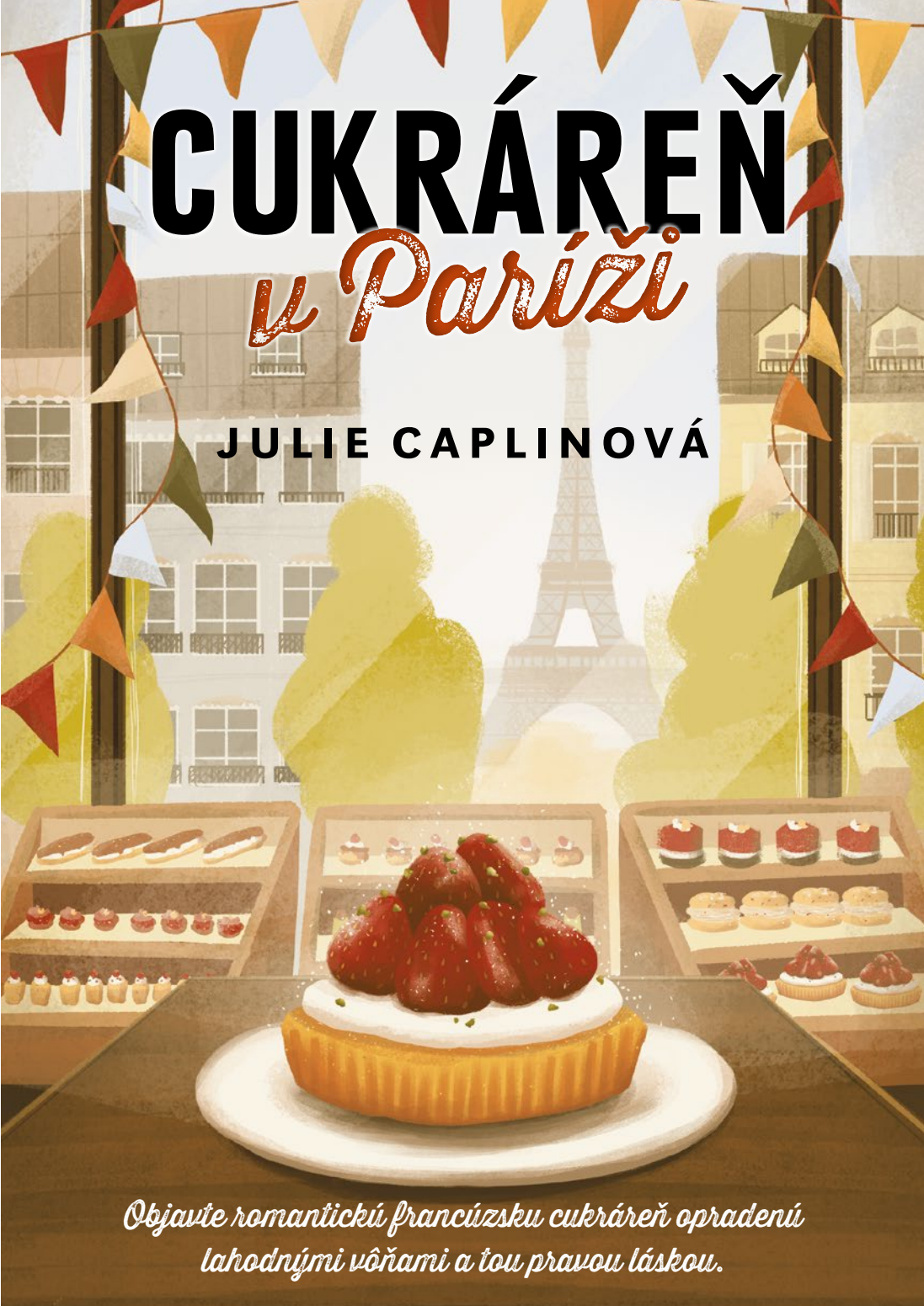

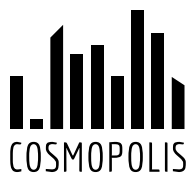
CUKRÁREŇ

u Paríži

JULIE CAPLINOVÁ

*Objevte romantickou francúzsku cukráreň opradenú
lahodnými vôňami a tou pravou láskou.*

CUKRÁREŇ
v Paříži

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
CUKRÁREŇ
u Parízi

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 97. publikáciu

The Little Paris Patisserie, vydaný vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2018,
preložila do slovenčiny Alexandra Janogová.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2021
Počet strán 344
Tlač THB, a. s.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Little Paris Patisserie.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2018

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Alexandra Janogová, 2021
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-212-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-211-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-210-0 (print)

*Pre Alison, najlepšiu kamarátku z kancelárie,
neoficiálnu roztlieskavačku a tú úplne naj kočku.*

1. kapitola

Aby sa Nina trochu zahriala, podupkávala unavenými a boľavými nohami na štrkovom povrchu cesty a zároveň kontrolovala mobil – asi tak deväťdesiaty piaty raz za posledných desať minút. Takmer jej pri tom spadol. Kde ten Nick, dokelu, trčí? Mešká už dobrých pätnásť minút, a aby toho nebolo dosť, Niny sa zmocňoval pocit, že jej každú chvíľku odpadnú prsty. Postávala na parkovisku pre zamestnancov pri vchode do kuchynského traktu, kde ju takmer nič nechránilo pred ľadovým vetrom prefukujúcim okolo pieskovcovej rezidencie. Hlavu mala plnú ponurých myšlienok. „Hej, Nina, naozaj nechceš, aby som ťa zviezla?“ spýtala sa so silným prízvukom kolegyňa Marcela, servírka, ktorá práve v náhlivosti cúvala z parkovacieho miesta. Okienko auta mala stiahnuť, aby ju bolo počuť.

„Nie,“ zavrtela Nina hlavou. „Vďaka, to je dobré. Brat je už na ceste.“ *Ak nie je, nech si ma radšej nepraje.* Nina zatúžila sedieť v tom malom aute so zahmlenými oknami spolu s Marcelou a ďalšími dvoma kolegami, a takmer sa na tej protivnej irónii zasmiala. Mama totiž trvala na tom, aby Ninu vyzdvihol Nick, pretože chcela mať istotu, že sa jej nič nestane. A tak tu teraz stála v úplnej tme na parkovisku a už o malú chvíľu tu pravdepodobne zostane úplne sama.

„Tak teda dobre. Uvidíme sa o osem týždňov.“

„Len aby!“ ozval sa neveselý východoeurópsky hlások zo zadného sedadla – bol to someliér Tomas, večný pesimista. „Myslíš si, že stavbári skončia včas?“ prekričal ho zbor priateľských, no nesúhlasných hlasov.

„Zatiaľ sa maj, Nina!“ zvolali všetci zborovo a zamávali jej na pozdrav. Potom Marcela vytiahla okienko a odfrčala vo svojom staručkom volkswagene preč, akoby sa už nemohla dočkať, kedy sa dostane z práce domov a bude si môcť vyložiť nohy. Hoci to isté mala v pláne urobiť aj Nina... Teda... Ak jej brat mieni vôbec niekedy doraziť.

Konečne zbadala svetlá auta blížiaceho sa po príjazdovej ceste. To bude určite Nick. Skoro všetci ostatní už odišli. Auto zastavilo pred Ninou tak rýchlo, až mu pod kolesami zaškrípala štrk.

Prudko otvorila dvere.

„Čau, ségra. Čakala si dlho? Prepáč, mal som ovčiu pohotovosť.“

„No jasné,“ odsekla Nina a rýchlo sa usadila vnútri, vďačná za teplo v aute. „Vonku pekelné mrzne. Už aby som mala opravené auto.“

„To mi hovor. Snažil som sa rozmraziť celú cestu sem. Čertovská ovca. Zamotala sa do drôteného pletiva hore pri ceste pozdĺž vresoviska. Musel som vystúpiť a tomu hlúpeму zvieratú pomôcť.“

Bola by to od nej nevychovanosť, keby mu odvetila, že ovca má aspoň poriadny vlnený kožuch, zatiaľ čo ona doteraz trčala vonku v sukni a pančuchách, a to je február?

„Aká bola posledná noc?“ spýtal sa Nick a naklonil sa doľava, aby vypol rádio, z ktorého vykrikoval futbalový komentátor. „A mala tvoja kamoška dobrú rozlúčku?“

„Áno, skvelú. Bolo to však trochu smutné, pretože teraz sa všetci nejaký čas neuvidíme, kým nebude dokončená renovácia. A Sukie bude v New Yorku.“

„V New Yorku? To je teda poriadna zmena.“

„Je výborná kuchárka. Dotiahne to ďaleko.“

„Jasné, až do New Yorku. A čo budú robiť ostatní?“

„Stabilný personál pridelia na iné miesta a budú ich rôzne školiť.“

„Pripadá mi trochu nefér, že pre teba vôbec nič nemajú.“

„Asi to bude preto, lebo nepracujem u nich na plný úväzok.“

„Myslím si, že ti určite zoženieme niečo na privyrobenie, napríklad v obchodíku na farme a tiež niečo v kaviarni. A Dan by ti mohol prihrať nejakú prácičku v pivovare. Gailina sestra by ti iste zaplatila aj za stráženie detí a George sa môže spýtať na benzínke. Tam vždy niekoho hľadajú. Lenže skôr na nočnú, takže to asi nepôjde.“

Nina zatvorila oči. Bola si úplne istá, že každučký člen rodiny sa zapojí do hľadania práce pre „chudinku Ninu“, aby mala čo robiť, než bude reštaurácia *Bodenbroke Manor* zrekonštruovaná. A to bez ohľadu na to, či sa jej to bude páčiť, alebo nie. Niežeby im nebola vďačná, veď to s ňou všetci myslia dobre, lenže raz je už dospelá a schopná nájsť si prácu sama bez toho, aby musela rodina kvôli nej rozhadzovať siete a loviť všade naokolo. Svoju rodinu zbožňovala, a to naozaj, ale...

„Čo si taká navrčaná?“ otočil sa k nej Nick.

„To nič,“ odvetila Nina a znovu zavrela oči. „Človeče, som taká unavená! Mám pocit, akoby sa mi po nohách prehnalo stádo slonov.“

„Fajnovka,“ doberal si ju Nick.

„Od deviatej ráno som sa nezastavila,“ bránila sa. „Reštaurácia bola plná. Nemala som ani obed.“

„To predsa nejde. Mala si niečo povedať.“

„Nie je to také jednoduché. Všetci mali veľa práce. Nebol čas na poriadnu prestávku.“

„Nehovor mi, že si dnes ešte nič nejedla.“

Nina pokrčila plecami. Ráno vyrazila bez raňajok, čo jej mamu práve veľmi nepotešilo. „Len dačo malé.“ Presne v tej chvíli jej dosť nevhodne zaškvrkalo v žalúdku, akoby sa ju snažil usvedčiť z klamstva. Žemľa s plátkom syra ho zjavne neuspokojila.

Nick sa zamračil. „Aj tak... Nemal by som si pohovoriť o tom s vedúcim, keď znova otvoría?“

„Nie, to je dobré. Doma si dám večeru.“

„Lenže to predsa nie je...“

„Ty tu nepracuješ, tak to nemôžeš chápať,“ hnevливо zvýšila Nina hlas. To je celý Nick, vždy vie všetko najlepšie.

„Nepotrebujem tomu rozumieť. Raz je tu Zákonník práce... Máš predsa právo na prestávky. Toto...“

Nech už sa chystal povedať čokoľvek, prerušila ho dobre načasovaná fanfára ohlasujúca prichádzajúci hovor na jeho hand-free sete. Stisol tlačidlo na prijatie hovoru na palubnej doske a ohlásil sa: „Nick Hadley.“

Nina sa zaborila späť do sedadla, vďačná za vyrušenie, ktoré jej poskytlo príležitosť zavrieť oči, vypnúť a po zvyšok cesty predstierať spánok.

„Čau, Pasto, tak čo zadočky?“ Pri zvuku známeho ironického hlasu Nine stuhla každá šľacha v tele.

Bratovi kamaráti mu často hovorili Pasto – skratka od pastiera –, a vždy mu tým pripomínali ich vlastnú verziu jednej koledy, ktorú spievali v detstve: „Pastier vodí ovečky, pucuje im zadočky.“

„V pohode. Čo ty, Krivák? Stále fandíš tomu akože ragbyovému tímu?“ Krivák bola zrejme nie príliš dôvtipná prezývka pre kuchára. Treba povedať, že pre dosť arogantného a nafúkaného kuchára.

„Nemám slov, kámo. Proti Francúzsku boli úplne nahraní. A to som vysolil za lístky dosť veľa prachov.“

„Človeče, išiel si na nich do arény *Stade de France*? Ty si teda šťastný hajzlík.“

„Veľmi šťastný nie, keď to takto pokašľali.“

„Nechceš doraziť na *Calcutta cup*? Nemal by si vo Francúzsku zostávať príliš dlho. Chytíš tam nejaké divné maniere.“

„To teraz nehrozí.“

„Ako to?“ začudoval sa Nick.

„Nemôžem chodiť. Preto ti volám.“

Nina stisla pery a urobila grimasu, ktorú by možno mohol niekto považovať za škodoradostnú. Sebastián zjavne nemal poňatia, že ho počuje, a ani netúžila po tom, aby o tom vedel. Každý svedok tejto konverzácie by tých dvoch iste považoval za tínedžerov, nie za dospelých chlapcov. Nina len nerada spomínala na Sebastiána, keď bol dospievajúcim chlapcom. Pripomínalo jej to, ako sa kvôli nemu strápnila. Zamilovať sa do najlepšieho kamaráta vlastného brata bola tá najhoršia vec, akú mohla urobiť, pretože ešte po desiatich rokoch to na ňu z času na čas doma niekto vytiahol.

„Čo sa stalo?“

„Nič, iba som si zlomil nohu.“

„Dočerta, chlape, a kedy?“

„Pred pár dňami. Nejaký hlupák ma zrazil kufrom, ktorý ťahal za sebou. A ako som padal, tak sa mi podvrtla noha.“

„Au! A ako ti je?“

„Nič moc,“ zavrčal Sebastián. „Všetko je teraz naprd. Ukázalo sa, že v jednom z tých nových podnikov, ktoré som kúpil v Paríži, mi – slušne povedané – sedí nájomník. Predchádzajúci majiteľ robil cukrárske kurzy a zabudol mi spomenúť, že je tam už naplánovaný a zaplatený sedemtyždňový kurz.“

„Nemôžeš to zrušiť?“ spýtal sa Nick, zapol smerovku a odbočil z hlavnej cesty k dedinke.

„Ja som s tým už, bohužiaľ, počítal. Povedal som si, že to tak bude lepšie, pretože aj tak pošlem svojich francúzskych remeselníkov, aby sa najskôr pustili do tých ďalších dvoch podnikov, čo im bude trvať zopár mesiacov, a ja sa zatiaľ postarám o ten kurz. Čo by tiež vyšlo, keby som si nezlomil tú hlúpu nohu.“

Nina vo svojom tmavom kúte opäť posmešne stisla pery. Normálne by nikomu nepriala nič zlé, ale Sebastián ju jednoducho stále niečím štvál. Nezavidela mu jeho úspech, koniec koncov, poriadne sa nadrel, než sa z neho stal prvotriedny kuchár a majiteľ menšieho reťazca reštaurácií. Naopak, uznávala, že sa snažil viac než dosť. V tom to nebolo, prekážal jej jeho povýšenecký, až pohrdavý prístup. Kedykoľvek sa za posledných desať rokov stretli, zakaždým sa akosi ocitla v nevýhode.

A posledné stretnutie bolo obzvlášť ponižujúce.

„Nemôžeš na to zohnať niekoho iného?“

„Neviem, či by som takto narýchlo niekoho našiel. Kurz sa čína už o týždeň. Potrebujem len nejaký pár zdravých nôh na niekoľko nasledujúcich týždňov. Kým sa nezbavím tej sadry.“

„Nina by ti mohla pomôcť. V reštaurácii, v ktorej pracuje, ju teraz nejaký čas nebudú potrebovať.“

Nina sa vzpriamila a zamračila sa na svojho hlúpeho brata. Preskočilo mu alebo čo? Nick si všimol, že sa v aute niečo pohlo, otočil sa a Nina zahliadla, ako sa mu v tme zablýskali v širokom úsmeve zuby.

„Pri všetkej úcte, Nick, tvoja sestra je ten posledný človek na svete, od ktorého by som chcel pomoc.“

Nickov úsmev pomasol. V aute sa rozhostilo ticho, ktoré sa stále naťahovalo.

Potom Sebastián zamumlal. „A, dočerta, ona je tam s tebou, však?“

Nina sa s ladovým úsmevom ešte viac napriamila. „To máš teda pravdu. No tým sa netráp, Sebastián, pretože, pri všetkej úcte, radšej budem kastrovať na farme jahňatá vlastnými zubami, než aby som pomáhala práve tebe.“

Po týchto slovách sa natiahla a stisnutím tlačidla ukončila hovor.

2. kapitola

Rodinná kuchyňa bola vždy stredobodom všetkého diania a matka sa v nej čulo otáčala s kvetovanými chňapkami na oboch rukách. Veľký kuchynský stôl bol prestretý pre osem ľudí a na obrovskom sporáku syčalo a bublalo niekoľko hrncov.

„Nina, Nick, idete práve včas.“

„Tu niečo pekne vonia,“ skonštatoval Nick a hodil svoje kľúče od auta do nánosu najrôznejších drobností, ktoré sa každý deň nakopili na príborníku, nech už mama upratovala akokoľvek často. Hoci všetci štyria jej synovia postupne opustili dom, na maminu veľkú radosť ešte stále považovali túto kuchyňu za svoj domov. Nikto zo súrodencov sa nezatúlal ďaleko. Nick, o dva roky starší než Nina, býval vo vidieckom dome hneď naproti cez dvorček a pomáhal otcovi starať sa o farmu a ovce. Doteraz bol slobodný, zjavne sa s výberom vhodných kandidátok neponáhľal.

„Posaďte sa. Musíte umierať od hladu. Kde sú Dan a Gail? Mali tu byť už pred piatimi minútami.“

„Poznáš Dana, mami. Príde neskoro aj na vlastný pohreb,“ snažil sa ju uchlácholiť Nick, potom si rozviazal šál a letmo pobozkal matku na tvár.

„Nehovor o takých veciach,“ otriasla sa. „Dnes mali v pivovare aj v obchode veľa práce. Dorazil zjazd zo severného Walesu. Chúďa Cath.“ Ninina matka Lynda vrhla súcitný pohľad na svoju nevestu, ktorá sa chúlila pri stole nad prázdny hrnčekom kávy. Cath, vydatá za druhého najstaršieho syna Jonathana – jedného z dvojčiat –, zdvihla blond hlavu a slabo Nine zamávala.

„Bolo to šialené. Došli nám žemličky, káva aj orechová torta. Títo turisti v dôchodkovom veku sú naozaj ako kobyľky. Človek by si myslel, že sa už celé dni poriadne nenajedli. Regály sú vybielené.“ Matka sa znepokojene usmiala na Ninu.

Nina trochu zastonala a potom si vyzliekla kabát. „Neboj sa, hneď po večeri pripravím nejaké žemličky a upečiem rýchly koláč. Maslový krém si môžem spraviť až ráno.“

„Zlatíčko, veď si práve prišla z práce. Musíš byť úplne zničená. Cath to určite do zajtra vydrží.“

Nina si všimla, že Cath zagúľala očami. „No tak, mami, nezaberie mi to veľa času.“

„Keď myslíš, zlatíčko.“

Našťastie o päť minút neskôr dorazil najstarší brat Dan, ktorý ťahal za ruku svoju ženu Gail. S chichotom vpadli dovnútra, až sa dvere zatriasli v pántoch.

„Ahojte, všetci, prišiel najobľúbenejší potomok!“ zahrnel Dan. Jeho manželka mu uštedrila rýchly štuchanec do rebier.

Náhle sa hluk v kuchyni znásobil a z chodby sa vynoril Jonathan s otcom. Stoličky zaškrípali na kamenných dlaždiciach, pivné fľašky vyťahované z chladničky sa rozrinčali, viečka s typickým zvukom odskočili od hrdiel a rozkotúľali sa po stole, zatiaľ čo otec sa chopil vývrtky a vzápätí už nasledovalo uspokojivé lupnutie korku vytiahnutého z fľaše červeného vína. Každý sa nenúteno usadil na svoje miesto a okolo stola vypuklo niekoľko rôznych rozhovorov.

Nina sa posadila na svoju stoličku vedľa mamy, ktorá sedela za vrchstolom.

„Myslíš si, že zvládneš pripraviť tie koláče? Mohla by som Cath vypomôcť sama, keď vstanem skoro a upečiem várku žemličiek.“

„Mami, je to v pohode.“ Nina zahliadla, ako si jej švagriné vymenili pohľady a potom na ňu Gail mrkla. „Hneď ako zjem večeru, chytím druhý dych.“ Bolo to predsa koniec koncov len zopár koláčov – aspoň bude mať skvelú výhovorku, aby mohla utiecť z tohto blázinca a užiť si trochu pokoja a ticha vo vlastnom malom byte za starými stajňami bez toho, aby sa niekto stále strachoval, ako to všetko zvládne sama.

Jej matka zovrela pery a obrátila pozornosť k hrncom na stole.

„Jonathan, všetko tou lyžicou popľkaš!“

„Teda, Jonathan!“ pripojil sa Dan, aby využil príležitosť podpichnúť svoje dvojča. Zvyšok mužského osadenstva sa pridala.

„Dan, nedáš si toho viac?“

„Vidíš? Majú ho najradšej.“ Jonathan ukázal lyžicou na brata, na čo ho rýchlo okríkla manželka.

Rodinná večera ako vždy pripomínala čas kŕmenia v zoo, ale Nina si vydýchla, že pozornosť sa preniesla na niekoho iného. Vydržalo jej to až do chvíle, keď sa vyškrabkávali zvyšky z veľkého hrnca a Dan a Jonathan sa hádali o posledný kus jahňacieho.

„Ako to vyzerá s tvojím autom, zlatičko?“ spýtal sa jej otec.

„Stále je v garáži. Nezohnali súčiastku, ale mala by doraziť zajtra.“

„Jedna súčiastka nemôže stačiť na to, aby sa tá vec opravila.“ Jej matka sa zachvela. „Je to smrtiaca pasca.“

Nina niečo potichu zamumlala, ale nikto ju nepočul, pretože každý hneď prispel vlastným názorom na jej auto. S jej maličkým fiatom je predsa všetko v absolútnom poriadku.

„Mami, o Ninu sa v tom aute nemusíš báť, nikdy nebude šliapať tak rýchlo, aby to bolo nebezpečné,“ žartoval Nick.

„Väčší výkon má aj šijací stroj,“ pridala sa Dan.

„Mala by si si kúpiť niečo silnejšie. Mohlo by ťa zrámovať nejaké väčšie auto.“

„Neboj sa, mami. Nickov ťahač cezeň pokojne prejde,“ vyhlásil Dan, ktorý vyhral bitku o jahňacie, a práve so zarinčaním odhodil svoj príbor na tanier.

Mama sa znovu striasla. „To je ešte horšie.“

„Nechajte moje auto na pokoji, mám ho rada,“ ohradila sa Nina. Veľmi jej teraz chýbalo, pretože ju museli voziť ostatní.

„Manželka Toma z krčmy predáva auto. Ak chceš, pozriem sa ti naň,“ navrhol otec. „Je to fordík. Sú to dobré, spoľahlivé autá. A majú malú spotrebu.“

A sú pekne nudné, pomyslela si Nina.

„To je skvelý nápad, zlatičko,“ pripojila sa mama.

Nina sa chystala povedať niečo upokojujúce a rozumné ako: *Vzhľadom na to, že sa práve chystám zaplatiť za opravu, nie je vhodné, aby som si kúpovala ďalšie auto.* Lenže mala už dosť toho, ako si všetci myslia, že vedia, čo je pre ňu najlepšie. Stále ju považujú za dieťa. A tak namiesto toho vyskočila, na všetkých sa vražedne zamračila a zavrčala: „Mám rada svoje auto také, aké je, ďakujem pekne!“ Potom schmatla kabát a vyrútila sa zadným vchodom k svojmu bytu. Keď zabuchla za sebou dvere, s istým uspokojením zaznamenala, že sa okolo stola rozhostilo šokované ticho.

* * *

Vo chvíli, keď na rošte chladli štyri tortové korpusy, ozvalo sa zvonku tiché zaklopanie. Nina hneď vedela, že to bude Nick. Hoci do nej rýpal zo všetkých najmenej, mal pritom zo všetkých bratov

najsilnejšiu potrebu chrániť ju. Čiastočne ho chcela ignorovať a predstierať, že spí, ale vedela, že jej neobvyklý výbuch vyvolal rozruch a že Nick neprestane klopať, kým sa nezve.

„Áno?“ Pootvorila dvere iba na niekoľko centimetrov, aby bolo jasné, že nestojí o spoločnosť.

„Len sa chcem presvedčiť, že si v pohode.“ Jeho srdečný úsmev vyzeral trochu nútene. Náhle si pripadala previnilo, a tak otvorila dvere o trochu viac. „Je to v pohode.“

„Len v pohode?“ Vošiel do jej loftovej garsónky a zavrel za sebou.

„Áno, iba v pohode.“ Povzdychla si. „Nechceš čaj alebo niečo iné?“

Šibalsky zdvihol obočie. „Niečo? Máš tu ukrytú brandy alebo whisky, o ktorej neviem?“

„A čo keby som aj mala?“ Tých vtipov už mala akurát tak dosť a bolo jej jedno, či to dá najavo. „Ak si si to nevšimol, som dospelá. A hovorila som len hypoteticky. Iste ťa upokojí, že v mojom úbohom kredenci sa ukrýva iba zopár škatuliek čaju.“

„Páni, niekto tu vstal ľavou nohou. Alebo ťa tak rozhodil ten telefonát?“ Nick si založil ruky na prsiach a oprel sa o stenu.

„Nemá to nič spoločné s nejakým trápnyim Sebastiánom Finlayom. Už mi lezie hore krkom, že so mnou všetci zaobchádzate ako s deckom. Mám takmer tridsať, dopr...“ Keď videla, ako sa mračí, zaváhala. Keby skutočne vyslovila vulgárne slovo, pravdepodobne by sa naštvál.

„Do... kelíku. Mama s otcom sa stále len boja a do toho sa musia pridať Jonathan a Dan. No a Cath s Gail... Obe si myslia, že je smiešne, ako sa stále pre nič, za nič strachujete. A ty si z nich najhorší, pretože za mnou pokojne prídeš, aby si sa hral na veľkého brata. To nepotrebujem.“ Zapichla do Nicka pohľad a ruky zovrela do pästí. Bola v pokušení preletieť po izbe a vrhnúť sa na pohovku, ale vyzeralo by to, ako keď sa rozčuľuje malé dieťa, a ona

potrebovala, aby pochopil, že to oni ju doháňajú do šialenstva. Možno za to mohli trochu aj hormóny, možno únava, ale vrelo to v nej už niekoľko mesiacov.

„To všetko sa deje len preto, lebo nám na tebe záleží,“ vysvetlil Nick.

„Chápem to. Skutočne.“

„Ale?“

„Pripadáam si...“ Problém bol v tom, že si nebola istá, ako presne sa cíti. Frustrovaná. Podráždene. Slabo. Nanič. Akoby stále iba prešľapovala na mieste. Cukrárka Sukie, jej kamarátka z práce, odletela do New Yorku. Naštartovala kariéru. Zato Nina nemala ani kariéru, ani príležitosť rozbehnúť ju. Bohužiaľ, chýbala jej povest' aj kvalifikácia, aby mohla požiadať o Sukiino miesto. Nick to nechápal a zvyšok rodiny tiež nie. Všetci boli šťastní a spokojní, aj keď mala podozrenie, že Nick by celkom rád z farmy odišiel a trochu si rozšíril obzory. Jediné Toby, o štyri roky starší než Nina, sa dostal od rodiny ďalej, keď odišiel do Bristolu študovať veterinu. Potom sa zabýval iba osemdesiat kilometrov od nich, no aj to stačilo, aby unikol každodennému dohľadu.

„Viem, že to máš ako najmladšie a jediné dievča v rodine ťažké, a mama s otcom majú strach, pretože si mala dosť ťažký vstup do života a...“

„Neopovažuj sa o tom začínať!“ varovne zdvihla ruku Nina.

„O čom? Že si takmer hneď po narodení umrela? Veď je to pravda.“

Nina zaborila hlavu do dlaní. „Áno, a je to minulosť. Lenže tu sa všetci správajú, akoby som mala celý život namále. A to som pritom okrem zápalu slepého čreva a normálneho nachladnutia a kiahní nikdy nebola vážne chorá.“

Nick zostal ticho.

„Alebo áno?“ spýtala sa.

„Nie,“ priznal s neochotným úsmevom. „Tak dáš mi ten čaj alebo niečo?“

„Dohája!“ Tentoraz hodila dôstojnosť za hlavu, vrhla sa ku kuchynskému kútiku a zapla kanvicu. Aj tak sa ešte nechystala do postele, čakala na vychladnutie korpusov, aby ich mohla spojiť kávovým krémom s orechmi.

„Hej!“ klopla Nicka lyžičkou po ruke, ktorou si uchmatol jednu z čerstvých žemličiek. Rýchlo si odhryzol.

„Hm, to je dobrota.“

Nevšímala si ho a svižne pripravila kanvicu čaju. Robiť veci poriadne ju celkom upokojovalo a bola to výborná zdržovacia taktika.

Priniesla kanvicu s čajom k malému okrúhlemu jedálenskému stolu vľavo od kuchynky a Nickovi s ohľadom na jeho veľkosť pridelila poriadny hrnček, zatiaľ čo pre seba doniesla jednu zo svojich obľúbených starožitných šálok s podšálkou. Loftová garsónka bola pre jedného človeka úplne ideálna a Nina zámerne postavila k stolu len minimum stoličiek. Toto miesto predstavovalo útočisko a ona sa postarala, aby bolo iba jej. Steny vymaľovala pastelovými farbami a kúpila si peknú jemnú kvetovanú látku na záclony a podušky, aby dodala bytu ženskú atmosféru. Celý život mala okolo seba štyroch chlapcov, čo jej voľbu výzdoby nutne ovplyvnilo. Na farme, kde vyrastala, bola väčšina vecí masívna a praktická. Farby nehrali práve veľkú úlohu. Vrcholom Jonathanovho a Danovho prístupu k úprave ich izieb bolo, že si ich na počesť svojho milovaného klubu *Newcastle United* vymaľovali striedavo čiernymi a bielymi pruhmi.

„Tu máš,“ posunula k bratovi veľký hrnček.

„Čo ti teda preletelo popred nos?“ spýtal sa Nick, teraz už s väčším pochopením.

„Už sa to nejaký čas zbieralo. Pripadám si trochu ako v pasci. Akoby som nemala kam ísť a nikdy nič dokázať.“

„Čo by si chcela robiť?“

Nina sa pohrávala s okrajom svojej podšálky. Bol to hlúpy nápad. Raz to už predsa skúsila a všetko pokazila. K Nickovi však mala zo všetkých bratov najbližšie. Možno preto, lebo boli na rovnakej lodi.

„Nepraješ si odtiaľto niekedy odísť? Osamostatniť sa?“

Nick sa zaškeril. „Občas si hovorím, či som o niečo neprišiel. Tu hore nie je jednoduché nájsť si kamarátov. No milujem farmárčenie a nemôžem sa jednoducho zbaliť a vziať si farmu so sebou. A keď sa postavím na kopec a pozriem sa do údolia, sledujem tie kamenné steny, ktoré tu stoja už stovky rokov, cítim, že sem patrí. Som súčasťou toho všetkého.“

Nina k nemu s nežným úsmevom zdvihla pohľad. Vždy bol jej hrdina, aj keď by sa mu s tým nepriznala ani vo sne. Už takto si myslel o sebe priveľa. Napriek všetkým tým detinským rečičkám a doberaniu bol však dobrý človek a vedel, kam na svete patrí. Povzdychla si. Nechcela znieť nevďačne. „Aspoň si užitočný. Máš svoj cieľ a poriadnu prácu.“

„Čo by si si želala robiť?“

Pretiahla tvár a znovu začala krúžiť prstom po kraji tanierika. „Aspoň na chvíľu by som chcela odtiaľto vypadnúť. Byť sama sebou. Zistiť, kto vlastne som.“

Nick sa nechápavo zachmúril.

„Práve teraz som mala na jazyku vulgárne slovo, ale nevyslovila som ho, pretože by sa ti to nepáčilo.“

Zatváril sa ešte zmätenejšie.

„Pripadám si, akoby som prešľapovala na mieste. Priala by som si... variť niečo poriadne. Nielen piecť obyčajné koláče a drobnosti.“